

Introduktion til udstillingen:

Det er sigende for hvor lidt den almene befolkning lærer om psykiske lidelser, at man bestandigt i de gængse medier grupperer alle psykisk syge i en kasse, hvor man i modsætning aldrig blot taler om ”de fysiske syge”. I stedet vil man ved somatiske lidelser altid tale om den specifikke sygdom, og hvordan dette skal behandles, samt bør støttes finansielt. Der findes ganske enkelt en langt større forståelse og dermed sprog for at italesætte somatiske lidelser. Psykiatrien samt psykiske lidelser bliver det sorte får i velfærdsstatens distribuering af penge, hvilket nu kommer til udtryk igennem de mange ytringer der kommer fra en sundhedssektor, som er ved at bukke under for den stigende mængde af patienter.

Udstillingens overordnede struktur:

Da jeg forstod hvor dårligt jeg havde det i 2022, skete det ved at jeg opdagede at jeg havde mistet min tro på at kunst og litteratur – både i min egen hverdag som udøvende, men også på samfundsplan. Og det er kunstens potentiale for håb og samtale, og hvordan bevægelsen fra håbløshed til håb kan se ud, som jeg vil fremvise.

Udstillingens indre logik:

Jeg vil skabe nye værker i medier som video, lyd, foto og performance. Som en ekstra bestanddel til udstillingen, vil jeg kuratere værker af de kunstner venner, som jeg var i samtale med under forløbet, ind i udstillingen, hvorved jeg blandt andet inspireres af Sophie Calles udstilling *Take Care of Yourself*, som også gjorde brug af stemmer omkring hende, til at formidle oplevelsen af kærlighedssorg. Hver af de venner jeg var i dialog om min sygdom og derefter healingsprocess, vil respondere i hvert deres værk. Udgangspunktet for disse værker, vil være et fælles brev jeg skriver til dem. Brevet til samtidig være en del af den informationspamflet, man får ved indgangen af udstillingen. På denne måde vil udstillingen både italesætter hvordan det er at være pårørende til en psykisk syg, samt hvordan det er at være den som kæmper med psykisk sygdom, og hvordan kunst kan være et sted hvor vi finder trøst og ikke mindst vores fælles menneskelighed.

Dialogen som skabende struktur er central på mange planer: både hvordan vi kommunikerer og forstår hinanden i privatsfæren, hvordan en dialog finder sted i psykiatrien, samt hvordan en dialog mellem nutid og fortid er i dialog i behandlingen Prolonged exposure og slutteligt hvordan kunst er i dialog med sit publikum igennem værkerne.

Udover udstillingen vil der blive lavet en pamflet, hvor jeg selv, samt to inviterede forfattere, Liv Nimand Duva og Ditte Holm Bro, vil skrive tekster til. Nimand Duvå vil skrive om hvordan det er at være pårørende til en alkoholisk far og selv i sine teenageår være tilknyttet psykiatrien og Holm Bro vil arbejde med senfølgerne af et seksuelt overgreb. Bogen vil blive formgivet af Eller med A og bliver printet ved Narayana Press i Jylland.

Teoretisk kontekst:

I udstillingen *Forlænget eksponering* vil jeg samarbejde med specialister såsom Daniele Agostinho, som er assisterende professor ved Aarhus Universitet med specialisering indenfor traumaforskning, samt psykolog Ellen Blæhr, som arbejder som psykolog ved psykiatrisk afdeling i Hillerød. Den viden der vil opstå i disse samtaler, vil jeg bruge i arbejdet med at skabe værker, som bearbejder den viden som findes om kompleks PTSD. Dette vil ske i særdeleshed igennem posthumanisme. Grunden herfor er, at traumer hensætter en person til et sprogløst landskab, fordi et trauma netop karakteriseres ved at selve mindet om traumet ikke er tilgængeligt, da sindet og kroppen ikke kan håndtere den rædsel som det udsættes for. Derfor er man konstant præget af en oplevelse, som man ikke har fuld og hel tilgang til, hvilket er interessant at undersøge igennem posthumanisme, som giver mulighed for at undersøge både sig selv og den omkringliggende verden i en mere-end-menneske optik. ml den vestlige verden har

vi siden oplysningstiden søgt at forstå os selv gennem logisk tænkning, men traumatiske oplevelser transformere os til andet end lineær, sammenhængende viden; i stedet må vi søge svar i form for sort hul, som vi suges ind i, uden at vide præcis hvordan vi kommer ud på den anden side.